

{phocagallery view=category|categoryid=680|imageid=6233}

Kolegovia Andrea Mirjanská a Vladimír Baran ma oslovili s prosbou, aby som bola kurátorkou tejto výstavy a priblížila na vernisáži ich tvorbu. Celkovo to bolo po štvrtý krát, čo som v Dolnom Kubíne otvárala výstavu a môžem len vyzdvihnúť ochotu a spoluprácu v tomto meste.

Andrea Mirjanská, v kubínskom prostredí známa skôr pod svojím dievčenským menom Nociarová, pôsobí na oddeleniach propagačnej grafiky a grafického dizajnu. Študovala na Univerzite Mateja Bella v Banskej Bystrici výtvarnú výchovu pod vedením prof. Balka a docentov Brooša a Baláža. V roku 2005 obhájila doktorát z pedagogiky na spomínanej univerzite. Autorka sa viackrát prezentovala sebareflexívnym vyjadrením v maľbe. Už v predchádzajúcej tvorbe sa objavovali fragmenty figúry, inklinovala skôr k expresivite, skúmala časť za celok, pri čom bola pre ňu významná i symbolika červenej farby. Na výstave Na telo sa prezentuje kolekciou grafik, ktoré sú akýmsi voľným pokračovaním predchádzajúcej výstavy Denníky, Autorka uprednostňuje klasické grafické techniky, konkrétne suchú ihlu, avšak experimentuje s podkladovým materiálom i samotným spôsobom tlače, ktoré nadobúdajú charakter autorského prístupu.

V prezentovanej tvorbe dominujú štylizované ženské i mužské figúry, sprevádzané textami, vlastnými postrehmi. Pokračuje v línii, kde nám poskytuje akési osobné denníkové záznamy,, udalostí všedného i nevšedného dňa „ako sama hovorí, ktoré sú zároveň reakciou na pozitívne i negatívne vplyvy okolia, na ľudí s ktorými prichádza do kontaktu.

Vladimír Baran študoval na Katolíckej univerzite v Ružomberku výtvarnú výchovu a filozofiu pod vedením prof. Kudličku, docentov Biarinca, Ruska a dr. Bošelovej. Na ŠÚV pôsobí od roku 2014, kde vyučuje figurálne kreslenie. Pôsobí i na Súkromnej ZUŠ v RBK. Vo svojej tvorbe sa zaoberá vytváraním sochárskych objektov, pričom výstupom je vyabstrahovaný, zjednodušený, elegantný, uhladený tvar. Inšpiráciou je preňho žena, jej krivky, ale fascinuje ho aj to aká je... citlivá, emotívna, vnímavá, rozmarná, žena ako objekt sexuálnej túžby, femme fatale, neprebádaná, neohraničená, skutočne večná inšpirácia umelcov.....Rád nastoľuje dialóg medzi materiálmi, experimentuje s nimi, z počiatku to bolo skôr lipové, čerešňové drevo v kombinácii so železom a tiež tvary odlievane z olova. V súčasnosti preferuje skôr prácu s kameňom, konkrétne s travertínom v komparácii so železom, pričom zvyrazňuje kontrast medzi brúseným, niekedy až lešteným povrchom a prirodzenou štruktúrou železa i s jej korodujúcim procesom. Ako samotný autor hovorí: „Rád pracujem aj s hlinou, dá sa donekonečna pretvárať, nič nie je definitívne, čo má svoje výhody aj nevýhody..Pri kameni je to inak. Človek – autor musí vychádzať z konkrétneho kusu skaly, ktorá má svoju výšku, hrúbku, šírku. Už od začiatku tvorby je človek niečím limitovaný.“

Autor si uvedomuje nezvratnosť tvorivého procesu s týmto materiálom, ale zároveň jeho kladné vlastnosti, trvácnosť, odolnosť, nepôsobí naňho chladne, neživo a pokiaľ je socha v exteriéri, akýkoľvek zásah prírodných zákonitostí chápe ako podiel na tvorivom procese.

Mgr. Mária Martinková, kurátorka výstavy, foto: Mgr. Andrea Némethová

[spät](#)

{phocagallery view=category|categoryid=380|limitstart=0|limitcount=0}